

55. KAPITOLA

První čtyři dny uběhly naštěstí bez sebemenších problémů. Válka skončila, takhle v oblasti zbyla jen hrstka aktivních hlídek. Na Charlie narazili jen jednou, a i tehdy se cizí voják nejvíc soustředil na to, aby se v chůzi džunglí nechytil do některé z pastí své vlastní armády; tu obavu s ním Fletcher ostatně sdílel. Jack dvakrát vyčechal drát nástrahy, kterou jeho pán přehlédl. V obou případech se blížil večer. Fletcher si uvědomil, že zhruba po devíti hodinách cesty mu začne ochabovat pozornost, zatímco Jack se zřejmě vůbec neunavil, jako by se dokonale naladil na náročnost jejich dlouhé pouti.

Dalšího dne si Fletcher po odpolední únavné cestě všiml staré dřevěné cedule, sražené ze sloupu do bahna.

Fletcher se nejprve přesvědčil, že k ceduli není připevněný odjištěný granát, a potom ji z lepkavé bahnitě půdy opatrně vypáčil nožem.

Většinu písmen smyl čas, písečné bouře a déšť, ale část zůstala jakžtakž čitelná.

LAOS.

Takže se nespletl a během dne skutečně překročil hranici. Podle svých výpočtů Fletcher odhadoval, že zvládl prvních sto kilometrů. Na jednu stranu byl z jejich tempa nadšený, na druhou stranu si dělal starost kvůli Jackovi, jenž začal pokulhávat. Fletcher mu překontroloval tlapy, zda nenajde zabodnutý trn, ale nakonec usou-

díl, že kulhání nějak souvisí se starým střelným zraněním. Děsil se, v jakém stavu bude labrador po dalším týdnu chůze... a po celém měsíci?

Fletcher se zastavil a položil Jacka na trávu. Jemně mu prohmátl jizvu nad kyčlí a pes vykvikl bolestí.

„Tak jo, jasně, Jacku. Zítra se budeme jenom tak loudat. Na čas si uděláme pohodu.“

Původně plánoval ujít před setměním ještě kilometr dva, ale teď změnil názor. Rozhlédl se po okolí a vybral dobře schované místo u kmene mohutného stromu, kde by mohli strávit noc. Jako obvykle vyšplhal do koruny, aby překontroloval okolí. Většinou v bujné vegetaci nedohlédl dál než na sto metrů, ale stejně se tím vždycky uklidnil.

Trochu zklidněně otevřel batoh a vytáhl večeři: pro každého z nich tři psí suchary a jednu polévku společně. Naposledy ji měli toho posledního večera na základně.

„Dnes se navečeříme jako králové, Jacku!“ oznámil Fletcher, odšrouboval uzávěr jednoho kanystru a nalil vodu do plastového kelímku. Potom střenkou nože rozmíchal ve vodě polévkový prášek a dopřál si tři mohutné loky, načež kelímek postavil před Jacka. Polévka by chutnala líp, kdyby ji mohl ohřát, ale nechtěl na ně upozornit zapálením ohně.

Polévku zajedli suchary a všechno spláchli několika doušky čisté vody.

Večeře trvala tři minuty včetně přípravy i konzumace.

„Už nikdy nebudu brát jídlo jako samozřejmost. Příkladám.“

Jack se přitiskl k Fletcherovi a jako obvykle mu položil hlavu na stehno.

„Prospi se, Jacku. Čeká nás ještě dlouhá cesta. Ještě jsme ani nevyšli za město.“